

MUSZKA SÁNDOR

A nyúlfejű lábszag

Szilveszter Dániel flekkenfalvi költő és lírikus a konyhában ült, és gondolkodott. „Ne mindig csak a vers! Egy ekkora tehetségnek, mint én, nem szabad magát beskatulyáznia. Írnom kellene egy regényt, biztos vagyok benne, hogy ebben a műfajban is képes lennék maradandót alkotni. Nem lehet az olyan nehéz. Kell hozzá egy főszereplő, mint például én, aztán egy-két mellékszereplő. Az ember kitalálja a cselekményt, s már meg is van. Vagyok én, valamit csinállok, majd erről szól a regény. A mellékszereplők, a nevükben is benne van: teljesen mellékes, hogy kik ők, és hogy mit csinálnak. A kérdés innentől már csak az, hogy mit csinállok én.”

A lírikus ült, és gondolkodott, de mivel semmi használható ötlet nem jutott eszébe, úgy döntött, sétálni indul. Sétája közben a munkából hazaigyekvő embereket nézte, az üzletek kirakatait, és közben egyre rosszabb kedve lett. „Itt jövök-megyek, mint egy hülye – kezdett belső monológba. – Melyik marha híresztelte el, hogy a téma az utcán hever, hogy fekdüjön le melléje, amelyik kitalálta! Milyen téma hever az utcán, balfaszok, jobb, ha megyek, s valamit megiszok.” A kocsmába belépve Szilveszter Dániel lelkivilága helyrebillent, ugyanis az egyik, kockás viaszosvászonnal leterített asztalnál Agusztá Elemér festőt és performert látta ülni. „Elikém, tesvér, hát te itthon vagy!” – köszöntötte rég nem látott barátját.

„Danikám, jaj de jó, hogy látlak! Gyere, ülj le, már azt hittem, egyedül kell igyak” – fogadta a köszönést a festő és performer. „Mikor jöttél haza?” „Én a tegnap, csak már késő volt, s minden zárva volt. Te mit csinálsz?” „Te, én itt, ne, gondoltam, írok egy regényt, aztán elbizonytalanodtam, na.” „Danikám, látom, te a dolgokkal teljesen párhuzamos vagy. Nem regényt kell írni, az emberek már unják, érted? Igaz történet kell, az még megy, de a regény, a vers, az ilyenek, hallgass rám, már kurvára nem menő. Elmondom, mi van, figyelj ide! Jó sztori kell? Elmesélem az életem, s te majd megírod. Várjál, kérek két üveg vodkát. Na,

szóval ez egy ilyen monográf vagy mit tudom én, hogy hívják, érted? Elkezdted a gyerekkoromnál, bár arról én most neked sokat nem akarok mondani. Szóval jártam iskolába, a szüleim szegények voltak, mert tudod, akiről könyvet írtak, az mind szegény sorsú volt, biztos vetted észre. A képzőművészet és a performansz iránti tehetségem már egész fiatalon megmutatkozott. Egyszer vettem vagy negyven csokit az árvaházi gyerekeknek, s avval odamentünk a gyógyszerertár elé, s ott ordította az egész banda, hogy drága a posztinor, drága a posztinor, ilyenek, tudod. Hogy mindig az volt az álmom, hogy festő legyek, egy kétszáz kilós disznó, mert anyám annyi tyúklábat főzött nekem rizzsel, hogy én azt most neked el sem tudom mondani. Aztán ahogy elmentem egyetemre, híres lettem, bejárta a nevem a világot, s minden. Nem tudom, mennyire ismered a munkásságom, de nem gond, itthon is csinálók egy kiállítást, eljössz, megnézed. Egy ilyen nagy teremben tervezem a dolgot, lesz az ajtón egy függöny, olyan, mint a színházban. Arra felírom nagy gótikus betűkkel, hogy kultúrember, kultúrkörnyezet, aztán ahogy belépsz, a terem közepén lesz egy installáció, mert abban most nagyon benne vagyok. Az a címe az egésznek, hogy *A nyúlfejű lábszag*. Képzeld el egy favágó csutakot a terem közepén, a csutak közepében egy százas szeg, a szegre felszúrva egy frissen levágott nyúl feje, a nyúl füleire felhúzva ez a két zokni, amit már két hete viselek. Tudom, egy kicsit merész a dolog, de én így fogalmaztam meg azt, hogy hazatértem. Mert mikor távol is voltam, ha szóba került az otthon, mindig ez a két dolog jutott eszembe, egy csomó nyúlfej meg a lábszag, de szerintem te érted. Na, akkor most megírod, vagy nem? Nem kell azonnal válaszolj, várjál, hozok még egy üveggel, aztán megbeszéljük.

Szilveszter Dániel flekkenfalvi költő és lírikus regénytéma-kereső körútjáról a hajnali órákban ért haza azzal az elhatározással, hogy holnaptól végre munkához lát. „Bár monográfíáról van szó, és nem regényről, ahogy azt terveztem, írói tehetségem így is biztosan megcsillan majd a sorok között, plusz, ha ezen a vonalon indulok el, mindig lesz témám, hisz, hála istennek, rengeteg ilyen nagyszerű barátom van” – gondolta, és a konyha földjére rogyva mély álomba szenderült.